

mindenkiért MAGAZIN

Irány Kamerun!

Beszélgetés Ernst-Kurdi Eszterrel és Andreas Ernst-tel

Wycliffe
Bibliafordítók
Egyesülete

Molnár Sándor
elnök

Jóné Jutasi Angelika
alelnök

Boltos Péter
titkár

Baczynski László
pénzügyi tanácsadó

Balkus Csaba
Heizer Tamás
Terry Lingenhoeel
elnökségi tagok

Révész Péter
igazgató

Greizer Zsófia
személyzeti
koordinátor

Zentai Zsuzsanna
kommunikációs
koordinátor

Martin M. Robb
pénzügyi
koordinátor

1119 Budapest
Etele út 55.

T/F: (1) 203-4781

wo_hungary@
wycliffe.org

www.wycliffe.hu

Eszter és Andreas neve már nem ismeretlen a magyar olvasók előtt, hiszen időről időre olvashatjuk imatémáikat a Mindenkiért Magazinban, sokan pedig személyesen vagy blogjukon keresztül ismerhették meg ezt a nagyszerű fiatal házaspárt. Hogy hogyan hozott Isten össze két ilyen különböző háttérből érkező személyt, és milyen felkészülési szakaszokon mentek eddig keresztül, hogy házaspárként is odaszánva magukat, Istent eszközei legyenek a világnak egy szülőhelyüktől távoli pontján? - Izgalmas történet...

Bemutatnánk magatokat röviden?

E: Lelkipásztor családban születtem, harmadik gyermekként. Kunszentmiklóson nőttem fel, ott végeztem el a gimnáziumot. Nagyon szerettem a vidéki életet. Pécssett jártam egyetemre, angol-francia szakon végeztem 2008-ban.

A: Édesanyám svéd, édesapám svájci, én pedig Kamerunban születtem. Szüleim már több mint harminc éve ott szolgálnak a Wycliffe-fel, így 18 éves koromig én is Kamerunban éltem. A gimnázium után kerültem vissza Svájcba, ott végeztem el a főiskolát, majd tanítóként dolgoztam több éven keresztül. 2005 és 2007 között visszatértem Kamerunba egy rövid-távú missziós szolgálatra a Prom Alpha csoporttal.

Meglehetősen eltérő az életutatok. Hogy sikerült mégis összetalálkoznotok?

E: 2005-ben találkoztunk Franciaországban egy Wycliffe képzés keretén belül. Andreas éppen készült visszatérni Kamerunba, én pedig akkor kezdtem ismerkedni a Wycliffe-fel és szerettem volna gyakorolni a franciát, így kimentem önkéntesként erre a képzésre. Ott találkoztunk és találtunk egymásra.

A: Igen. De aztán ezt követte két hosszú év, ami alatt alig tudtunk találkozni, mivel én Kamerunban, Eszter pedig Magyarországon tartózkodott. Emailben és telefonon tartottuk a kapcsolatot. 2007 szeptemberében házasodtunk össze.

Hogyan találkoztatok a Wycliffe-fel? Miért pont ezt a szolgálatot választottátok?

E: Én tizenévesen hallottam először a Wycliffe-ről egy misszió-expó alkalmával. Nagyon érdekesnek találtam a munkájukat, de ekkor még csak kíváncsiság volt ▶

► bennem, nem éreztem elhívást erre a szolgálatra, valami azonban elkezdett motoszkálni bennem... 16 évesen Angliában tanultam fél évig, s ebben az időszakban Isten elkezdte formálni bennem a külmiszió iránti vágyat. Szép lassan, több éven át, de megérett bennem a döntés: ilyen szolgálatban szeretnék részt venni. Éreztem, hogy Isten ügye és a misszió több annál, hogy eljárjak minden istentiszteletre, igyekszem jó keresztény életet élni és a barátaimnak bizonyosságot tenni. Nem mintha ezek nem lennének jó dolgok, de éreztem, hogy ennél többet kell tennem. Nagyon szeretek nyelvet tanulni, úgy érzem, Isten ehhez adott tehetséget. Mindig is tolmács-fordító szerettem volna lenni. Az egyetemi évek alatt lehetőséget kaptam arra, hogy egy évig Belgiumban, egy erre szakosodott iskolában tanuljak. Ezidő alatt jobban beelélhettam ebbe az életformába és összehasonlítottam azt a bibliafordítási munkával. Hirtelen rádöbbsentem, hogy nincsen semmilyen olyan dokumentum, irat, aminek a lefordítása olyan jelentős lenne és akkora változást hozna, mint Isten Igéjének a fordítása. Szeretek fordítani és tolmácsolni, és ha mindezt Isten dicsőségére végezhetem, s ezáltal mások a saját nyelvükön olvashatják az Ő üzenetét... hát nincs ennél nagyobb kihívás és ennél örömtelibb munka számomra! Nem kellett sokáig gondolkoznom, hamar eldöntöttem bennem, hogy abba a munkába szeretnék bekapcsolódni, amit Isten végez, hogy ezáltal az Ő Igéje minden nyelven elérhető legyen. Így találtam a Wycliffe-re.

A: Én gyerekkorom óta ismerem a Wycliffe munkáját szüleim példáján keresztül. Szeretem a szervezetet, és fontosnak tartom a bibliafordítás ügyét. Többször szolgáltam már a Wycliffe-fel különböző szolgálati körökben. Nagyon örültem, amikor megismerkedtem Eszterrel, mert ő is hozzám hasonlóan vélekedett a szolgálatról.

Milyen lépéseket tettetek eddig a teljesidejű szolgálatra való felkészülésben?

A: Az elmúlt két évben egy angliai bibliaiskolában (Redcliffe) tanultunk alkalmazott teológiát. Ez az iskola különösen nagy hangsúlyt helyez a külmisziós szolgálatra, több mint 20 különböző kultúrából voltunk diákok, és a világ minden tájára készülünk menni. Júniusban végeztünk, aztán augusztusban egy 5 hónapos Wycliffe-képzést kezdtünk meg szintén Angliában. Ez a képzés már kifejezetten arra a feladatra készít fel, amit majd Kamerunban fogunk végezni. Nagyon gyakorlatias és elég intenzív, de rendkívül hasznos. Eszter nyelvészetet tanult, én pedig az ún. Scripture Use (Mindennapi igehasználat) terén bővítettem az ismereteimet, különös figyelmet fordítva az afrikai kontextusra.

E: Az elmúlt pár évben Isten megajándékozott bennünket anyagi és imatámogatókkal, és így mindig megtapasztalhattuk, hogy Ő hűségesen gondot visel rólunk a felkészülés időszakában is. Sokat kellett költöznünk is: házasságunk eddigi négy éve alatt három országban laktunk, négy különböző lakásban. A sok költözés, búcsúzkodás, új barátok szerzése nem mindig volt könnyű, de az Úr mindig velünk volt és nagyon jó kapcsolatokkal áldott meg. Ezek a költözések is segítettek bennünket a szolgálatra való felkészülésben.

Hálásak vagyunk azért is, hogy 2010-ben három hónapot tölthettünk Kamerunban, a bibliaiskolai missziós gyakorlatunk részeként. Ez volt a teszt számunkra, hogy hogyan tudunk közösen szolgálni Kamerunban. Mindketten nagyon jól éreztük magunkat és örültünk, amikor azt mondták az ottani irodában, hogy visszavárnak bennünket. Épp néhány napja kaptuk meg a hivatalos meghívólevelet az országból. Nagyon jól esett és nagyon izgalmas is, hogy van feladat a számunkra és szívesen fogadnak minket!

A: A bibliaiskolában is volt több gyakorlatunk (gyülekezetekben, muzulmánok között stb.) – az itt szerzett tapasztalatok mind-mind segítettek a felkészülésben. Sokat tanultunk ezekből, és Isten formált bennünket a tanulmányaink során és a szolgálatban is.

Meséljete még! Konkrétan miben formálódott a látásotok tanulmányaitok során, mit tett hozzá a bibliaiskola és a Wycliffe-képzés a szolgálatról alkotott képetekhez? Segítség volt ez egyáltalán a munkára való felkészülésben?

A: Mindenekelőtt kitágult a látókörünk. Sok kultúrát ismerhettünk meg közelebbről, s ezek a barátságok sokat segítettek abban, hogy ne csak a saját világnézetünkől tekintsünk másokra, hanem más nézőpontokat is el tudjunk fogadni és tudjunk tanulni egymástól.

Egy másik nagy tanulság, hogy minden kultúrában van valami, ami Isten dicsőségét egyedi módon fejezi ki. Nagy öröm és kiváltság ezekből párat felfedezni, ahogy más keresztényekkel találkozunk, beszélgetünk, együtt tanulunk, élünk.

De talán a legfontosabb alapigazságok, amelyek a szemléletünket formálták és jó alapot adnak a jövőben végzett munkánkhoz, a következők: „Nem a misszió a legfontosabb, hanem Isten és a vele való kapcsolatunk. Nem a bibliafordítás a legfontosabb, hanem az emberek, akikért fáj Isten szíve, mert még nem ismerik Őt. Nem a Biblia, mint könyv az Istenünk, hanem Jézus Krisztus. A bibliafordítás rendkívül fontos eszköz, de nem a cél. A cél az, hogy megváltozzanak az emberek, mert Isten szeretete és igazsága megérinti az életüket és szabadabbá teszi őket!”

KÖSZÖNET A SEGÍTŐ KEZEKÉRT!

A Wycliffe Bibliafordítók Egyesülete szeretné megköszönni mindazok segítségét, akik adójuk 1%-ának felajánlásával támogatták az egyesület munkáját.

A 2010-es adóévben ebből a forrásból 203.680 forint érkezett be hozzánk, előmozdítva azt a célt, hogy mihamarabb minden nép a saját anyanyelvén hallja Isten Igéjét.

Az anyagi támogatás bármilyen formája nagy segítséget jelent szervezetünk munkájában. 2012-ben is szívesen fogadjuk felajánlásait

a 18580882-1-13 adószámra.

E: Számomra az egyik legnagyobb tanulság az volt, hogy nem mi „misszióznunk”, a munkát Isten végzi! Nagyon igaz a Casting Crowns együttes dala: „How refreshing to know you don't need me, how amazing to find that you want me.” („Milyen felszabadító érzés tudni azt, hogy nincs szükséged rám, Milyen csodálatos mégis ráébredni arra, hogy akarsz engem.”) Istennek nincs szüksége ránk, de csodálatos, hogy elhívott és megengedi, hogy becsatlakozzunk abba a munkába, amit Ő végez Szentlelke által Kamerunban.

Valószínű, hogy mi fogunk a legtöbbet változni a külmissziós szolgálat alatt. Tudjuk, hogy sokat fogunk tanulni a kameruni keresztyénektől, akiknek a hite sok tekintetben erősebb, mint a miénk. Egymás hite által fogunk majd épülni, mi is és ők is.

A: Nem utolsósorban pedig nagyon hálásak vagyunk tanáraink példájáért, akik által sokat erősödünk és tanultunk, valamint mint házaspár is megerősödünk ezalatt a pár év alatt.

**Miért éppen Kamerun? Mit tudtok az ottani életkörülménye-
itekről? Mi jelenti ott a legnagyobb kihívást?**

E: Engem mindig is nagyon vonzott Afrika (a zene, az emberek, az érdekes nyelvek, fafaragások stb), még azelőtt, hogy Andreaszal találkoztam volna, már tudtam, hogy Afrikában szeretnék szolgálni. Andreas Kamerunban nőtt fel, az az otthona, nagyon jól ismeri az országot és az embereket. Kézenfekvő volt, hogy oda térjünk vissza.

Az életkörülményeiről még nem tudunk sokat, mert még nem tudjuk, hogy városban vagy faluban fogunk lakni. Általános-
ságban a következőket említeném:

- Kamerun népessége meglepően fiatal: a lakosság 40%-a 14 éven aluli,
- nem minden lakásban van villany, ahol nincs, napelem vagy generátor biztosítja az áramot,
- a csapvizet nem lehet meginni, mindig szűrni kell,
- a legtöbb helyen csak kinti WC van,
- a piacon vásárolt dolgokat hipós vízben kell áztatni,
- a malária elég gyakori, nincsen ellene védőoltás,
- a legtöbb misszionárius házban lakik,
- az emberek elég szegények, az átlag kameruni egy hónapban csak kb. két-háromszor eszik húst.

A: A legnagyobb kihívást talán az jelenti, hogy ne legyünk túl teljesítményorientáltak. Afrikában nagyon nehéz, vagy szinte lehetetlen napi nyolc órát dolgozni. A hőség, a páratartalom, az ottani emberek életritmusa, valamint a mindennapi élethez szükséges dolgok elvégzése nagyon sok energiát kivesz az emberből.

Hogy áll a bibliafordítás az országban?

A: Kamerunban több mint 270 nyelv van. Tudomásunk szerint még kb 80 nyelven el sem kezdődött a fordítási projekt. Az SIL Cameroon (a Wycliffe fő társszervezete) egy viszonylag nagy szervezet, több mint 200 misszionárius dolgozik itt, elismert munkát végeznek az országban. A CABTAL (a kameruni Wycliffe-szervezet) is egyre jobban kiveszi a részét a munkából. A két szervezet nagyon szorosan együtt dolgozik.

Milyen területen fogtok ti szolgálni? Mit tudtok a leendő feladataitokról?

A: Jómagam a Scripture Use (Mindennapi Igehasználat) és az ún. vernacular (anyanyelvi) média területeken fogom használni a képességeimet, ismereteimet.

E: Én pedig nyelvészeti munkában, valószínűleg egy már tapasztaltabb nyelvész szárnyai alatt, kezdetleges fonológiai és nyelvtani elemzést fogok csinálni. Valószínű, hogy egy már létező projektbe, egy már meglévő csoporthoz fogunk csatlakozni, de valójában mindez még most van kialakulóban, így biztosat még nem tudunk.

A: Áprilisban repülünk Kamerunba, akkor majd többet láthatunk a ránk váró lehetőségekből. Addig is kérjük a testvéreket, hogy imádkozzanak velünk együtt azért, hogy bölcs döntéseket ►

FIGYELEM! FIGYELEM!...

Ha szívesen hallana többet az Ernst házaspárról, akkor hívja meg őket egy bemutatkozó előadásra. Eszter és Andreas 2012. február végéig Magyarországon tartózkodnak, és örömmel számolnak be tapasztalataikról, az előttük álló kihívásokról.

Éljen Ön is a lehetőséggel,
keresse irodánkat!

► hozzunk és megtaláljuk a helyünket Kamerunban.

Hol látjátok a legnagyobb szükségét?

A: Kamerunban még nagyon sok olyan terület van, ahol a szükség egyértelmű. Földrajzi szempontból talán az ország északnyugati része (az „anglofón” rész: „North-West Province”) és a legészakibb rész (Far North Province) van a legnagyobb szükségben. Az észak-nyugati rész elég hegyes-völgyes, emiatt sok terület eléggé elzárt, nehéz megközelíteni. Az északi részt leginkább muzulmánok lakják; itt ugyan sík vidék és hegyek váltják egymást, de a klíma nagyon meleg és évente csak egy-két hónapig tart az esős évszak. Itt is sok a nehezen megközelíthető hely.

Valamennyi gyakorlatot már mindketten szereztetek a Wycliffe munkájában. Mi volt a számotokra legizgalmasabb időszak vagy terület a szolgálatban?

E: Nagyon izgalmas volt tavaly a bibliaiskolai gyakorlatunk Kamerunban. Talán az volt a csúcspont, amikor misszionárius-családokat látogattunk az észak-nyugati részen. Ott hozzá kellett szoknunk a nehéz életkörülményekhez, de élmény volt belemenni a nyelvészeti munkába. Az ETP (a Wycliffe képzési programja) alatt pedig a legérdekesebb a háromhetes gyakorlat volt. Ekkor egy számunkra teljesen ismeretlen, ghánai nyelvet kellett elemezni fonológiai és nyelvtani szempontból. Nagyon izgalmas volt, nagyon élveztem, amikor felfedeztem valami kis érdekességet: valamilyen hasonlást vagy valamilyen nyelvtani szabályt.

A: Számomra a kameruni gyakorlat során a legizgalmasabb az volt, mikor elmehettünk Songkolongba, abba a faluba, ahol két évig laktam, mielőtt összeházasodtunk. A helyi barátaim sokat hallottak Eszterről, és nagy öröm volt nekem és persze nekik is, amikor végre találkozhattak vele. Jó volt látni, hogy folytatták a megkezdett munkát. A gyakorlat alatt készíthettem egy rövid rajzfilmet is mambila nyelven, amit a songkolongi lakosok nagyon jól fogadtak. Ez megerősítette bennem azt a reményt, hogy a jövőben ilyen téren is szolgálhatok majd Kamerunban. Hiszem, hogy Isten üzenete el kell hogy jusson az emberekhez nem-írott formában is. A videó nagyon jó eszköz erre, főleg, hogy most már a legkisebb falvakban is van TV és DVD lejátszó.

Magától adódik a kérdés: mi volt a legnehezebb az eddigi szolgálatotok során?

E: Igazából a legnagyobb nehézséget eddig a sok költözködés jelentette, hiszen mire sikerült mélyebb barátságokat kialakítanunk, tovább kellett mennünk. Most is ez a helyzet. Nagyon jó kapcsolatokat sikerült itt, az ETP-ben kialakítani, de öt hónap után megint elérkezett a költözés ideje. Pár hónapig otthon leszünk (Svájcban és Magyarországon), majd áprilisban újra költözünk. Újra el kell hogy köszönjünk azoktól, akiket szeretünk, és újra új kapcsolatok kiépítésébe kell fognunk. Ez mindkettőnket megvisel érzelmileg. Nagyon várjuk már hogy megállapodjunk!

LINKAJÁNLO:

Ha többet szeretne tudni Eszterről és Andreas-ról, ajánljuk figyelmébe a következő internetes forrásokat:

Blog: ernstkurdi.wordpress.com

Bemutató videó: youtu.be/K66BqJ4UWzQ

Mi foglalkoztat benneteket most a legjobban? Mi jelenti a legnagyobb kihívást?

A: Mindenekelőtt, hogy jól felkészüljünk az áprilisi indulásra. Közben pedig az a vágyunk, hogy megtaláljuk a jó egyensúlyt a támogatásgyűjtés és a családdal töltött idő között a következő pár hónap során. A legfontosabb pedig az a számunkra, hogy tisztán lássuk Isten vezetését azzal kapcsolatban, hogy hol szeretne látni bennünket Kamerunban.

Befejeztétek a tanulmányaitokat. Mi következik ezután?

E: Karácsonyra hazatérünk, és február végéig Magyarországon leszünk. Ez idő alatt szívesen tartunk majd előadást, szeretnénk további támogatókat gyűjteni. És természetesen a családdal lenni. Már nagyon várjuk a találkozást!

A: Márciusban pedig Svájcban leszünk, hogy összepakoljunk és mindent elintézzünk, amit még szükséges. Április elsején repülünk Kamerunba. Miután megérkezünk, pár hónapig a fővárosban, Yaoundében fogunk majd lakni, amíg az ottani vezetéssel közösen meg nem találjuk a szolgálati helyünket. Ez idő alatt a fővárosban, az irodában fogunk feladatot kapni. Eszternek kb. két év múlva vissza kell majd térnie Angliába továbbképzésre, de az még messze van.

Mi a szívügyetek? Mit szeretnétek elérni a szolgálatotokban?

A: Szeretnénk – adottságainknak megfelelően – hozzájárulni ahhoz, hogy Isten Igéje érhető legyen minden kameruni nyelven. Szeretnénk, ha Jézus Krisztus elfogadó szeretetét hitelesen tudnánk kommunikálni mindazok felé, akikkel találkozunk Kamerunban. Mi magunk pedig szeretnénk nyitottak lenni, hogy Isten mindig úgy használhasson, ahogyan Ő szeretne, s Ő formáljon minket egyre jobban a saját képére, tegyen egyre hasznosabb eszközeivé.

Mi az, amiben a magyar olvasók segíteni tudnak nektek?

A: Jelenleg még nem teljesen áll rendelkezésünkre a kameruni szolgálatunkhoz szükséges támogató háttér, így nagyon örülnénk mindazok jelentkezésének, akik partnereink lennének a szolgálatban imádságaikkal és anyagi támogatásukkal. Nagyszerű így, együtt végezni az Úr munkáját!

Végül, milyen üzenetek van a magyar fiatalok felé, akik esetleg fontolgatják a külmisziós szolgálatot?

E: A szívünk vágya, hogy a mi példánk nyomán magyarországi barátaink és testvéreink felbátorodjanak – hiszen ha Isten minket elhívott és tud használni, akkor bárki más is hasznos eszköze lehet a külmiszióban. Szeretnénk minél több magyar fiatalat bátorítani arra, hogy gondolkodjanak el a külmisziós szolgálat lehetőségén, hiszen lehetséges, hogy Isten őket is hasonló szolgálatra hívja! Hiszem, hogy a magyar Egyház számára szintén nagy áldás lenne, ha több misszionáriust küldenénk a világ különböző tájaira, s itt nem csupán a Wycliffe munkájára gondolok. Óriási a szükség más területeken is, és sokféle missziós szervezet munkájába lehet bekapcsolódni aktívan!

A: A mi tapasztalatunk az, hogy Isten hűséges, és lépésről lépésre vezet. Valóban nehéz az elején az első lépést megtenni, kilépni az ismeretlenbe, de megéri! Nincs ennél izgalmasabb és megelégtetőbb foglalkozás, nincs ennél csodálatosabb lehetőség! Itt kitarul előtted a világ, új családra, testvérekre találsz, gazdagodsz érzelmileg és az Istennel való kapcsolatodban egyaránt, és nem utolsósorban: itt biztos lehetsz abban, hogy a munkádnak van értelme... nem csak rövid ideig, hanem egy örök életre! – Kell ennél több?

Az interjút készítette: Zentai Zsuzsa